

Nosztalgia az átkos szocializmus technikai csodáival, múltidézés a második nagy háború műszaki vívmányaival, illetve a két nagy világháború közötti autók muzeális állapotával. Így telt a szombat délelőtt, a pécsi vásáréren, ahol a korosabb két- és négykerekűek gazdái jöttek össze.

Akad valami varázslatos, megfoghatatlan, a régi autók, motorok világában. Egy legalább félszázados járgány, szépen felújítva, a múltból mesél, üzen a jelennek, jövőnek. Hogy voltak olyan idők, amikor nem létezett blokkolásgátló, kipörgést megakadályozó, csak „kenyérserpentyővel” kormányzott kocsik rótták az utakat. Ahol az elektromos ablakemelő még a luxuskivitelben is elképzelhetetlen dolognak számított, mert nem volt „feltalálva”.

Ha élne egy öreg rováncsoló, aki annak idején a német Wehrmacht gépezetének guruló utánfutóit vette leletárba, akkor most ráakadhatott volna egy hiányzó darabra. Egy könnyű félpótkocsira, ahol lőszeranyagok is voltak a rakfelületen, bár maga a gép, illetve a ló nem „jelent” meg az összejöveteleken.

Egy régebben taxiként is megszokott lengyel Warszawa már réges-régen nem utasra vár, a Csepel motorral sem robog a gépjárművezetője a földekre, hogy megnézze, minden rendben van-e az aratás körül.

A „kocka” Wartburg elődje, a régi, kissé kerekdedebb változat sem sugallja azt az érzést, hogy Erich Honecker népe milyen boldog volt a germán „szétválás” és az újraegyesítés között. De például egy koros Renault, meg egy FIAT jelezte, a korábbi tervezők azért tudtak valamit, szépet, jót.

Az amerikai Lincoln mellett a kis GoGo Mini úgy néz ki, mint amit a csomagtartóból húztak ki, de együtt mindenképpen komikus hatásuk. Nem nevetségesek, hiszen egyenként jól mutatnak, csak közösen gyengítik, illetve talán erősítik a közös hatást.

A történelem egy-egy darabja elevenedett meg a mai nap délelőttjén, illetve a kora délutánján, amikor a nem éppen fiatal masinák útra keltek, a város útjain, kandi szemeket keresni, találni.